

LAGRÅDET

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2002-12-19

Närvarande: f.d. regeringsrådet Karl-Ingvar Rundqvist, regeringsrådet Marianne Eliason, justitierådet Severin Blomstrand.

Enligt en lagrådsremiss den 28 november 2002 (Näringsdepartementet) har regeringen beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om elcertifikat,
2. lag om ändring i utsökningsbalken,
3. lag om ändring i förmånsrättslagen (1970:979),
4. lag om ändring i sekretesslagen (1980:100),
5. lag om ändring i ellagen (1997:857),
6. lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229),
7. lag om ändring i lagen (2002:121) om ändring i ellagen (1997:857), och
8. lag om ändring i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter.

Förslagen nr 1 – 4 , 6 och 8 har inför Lagrådet föredragits av ämnes-sakkunniga Karin Sjökvist och förslagen nr 5 och 7 av ämnesrådet Bengt Agartz.

Förslagen föranleder följande yttrande av Lagrådet:

Förslaget till lag om elcertifikat

Allmänt

Som angetts i lagrådsremissen har Lagrådet den 4 mars 2002 avgett yttrande över ett remitterat förslag till lag om elcertifikat. Från det yttrandet kan erinras om vissa allmänna synpunkter enligt följande. Den enligt beslut av riksdagen valda metoden att främja elproduktion från förnybara energikällor leder till en komplicerad och tekniskt präglad lagreglering som förutsätter en betydande administration för att regelsystemet skall kunna fungera. Förslaget introducerar vissa rättsliga konstruktioner som inte hade direkt motsvarighet på annat håll i lagstiftningen. I remissen hade redovisats några synpunkter på de tillämnade elcertifikatens rättsliga natur, men någon analys därutöver av hur elcertifikaten skulle behandlas i skilda rättsliga sammanhang, t.ex. skatterättsligt och bokföringsmässigt, hade inte lämnats. Enligt Lagrådets bedömning fanns i ärendet inte underlag för bedömning av behovet av ändringar i annan lagstiftning som följd av det nya systemet med elcertifikat. Beträffande kontoföringen av elcertifikat i ett centralt statligt register innebar lagförslaget att ett urval av regler i lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument – vilken gällde kontoföring hos privata institutioner på värdepappersmarknaden – skulle utgöra förebild vid anpassning till förhållanden på den jämförelsevis begränsade elcertifikatsmarknad som kunde förväntas uppstå. Valet av förebild och urvalet av regler från kontoföringslagen diskuterades dock inte närmare i remissen. I synnerhet kunde enligt Lagrådet föreslagna bestämmelser om skadeståndsansvar vid vissa typer av fel i elcertifikatsregistret ifrågasättas. Lagförslaget befanns ha getts delvis prägel av interimistisk reglering och lagmotiven gav intryck av en påtaglig osäkerhet om utfallet av

regelsystemets tillämpning. På grund av det anförda, och speciellt som den föreslagna lagens förhållande till annan lagstiftning på flera punkter inte hade blivit belyst i remissen, ansåg Lagrådet att förslaget inte borde antas på då föreliggande underlag utan bli föremål för ytterligare beredning.

När lagstiftningsärendet nu åter aktualiseras hos Lagrådet kan konstateras att den fortsatta beredningen har innefattat utarbetande av en departementspromemoria, där en kompletterande analys av rättsliga frågeställningar har presenterats med utgångspunkt bl.a. i de allmänna synpunkter Lagrådet anförde i sitt förra yttrande. Departementspromemorian har vidare remissbehandlats, varvid yttranden inkommit från ytterligare instanser, bl.a. Riksskatteverket, Bokföringsnämnden och Finansinspektionen. Förevarande lagrådsremiss bygger således på ett klart mer tillfredsställande bedömningsunderlag än som förelåg vid tiden för den förra remissen.

Bakom det nu presenterade lagförslaget ligger en vid jämförelse med den tidigare remissen delvis ändrad syn på elcertifikatens rättsliga natur. Detta kommer till uttryck i bedömningen att ett elcertifikat bör anses som ett finansiellt instrument enligt definitionen i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument. Konsekvensen därav bedöms bli att handel med elcertifikat kan komma att omfattas av ett antal lagar som gäller för värdepappersmarknaden och av Finansinspektionens tillsynsansvar. I anslutning härtill redovisas olika lagbestämmelser för värdepappersmarknaden och beskrivs vilka av dessa som bör vara av intresse och hur de kan tänkas bli tillämpade beträffande elcertifikat. Av analysen i denna del följer att ändring inte skulle behöva göras i någon av de särskilda lagarna för värdepappersmarknaden. I fråga om bokförings- och skattefrågor som aktualiseras av en lagstiftning om elcertifikat görs i remissen en motsvarande redovisning och analys som utmynnar i bedömningen att

bokföringsskyldigheten och redovisningen av elcertifikat följer av allmänna regler i bokföringslagen (1999:1078) och årsredovisningslagen (1995:1554) samt att beskattningen av elcertifikat i huvudsak kan ske med tillämpning av gällande regler i inkomstskattelagen (1999:1229) för näringsverksamhet och kapital, i lagen (1997:323) om statlig förmögenhetsskatt, i lagen (1941:416) om arvsskatt och gåvoskatt samt i mervärdesskattelagen (1994:200). Smärre kompletteringar föreslås dock i fråga om inkomstskatt, kontrolluppgifter, utmätning, förmånsrätt och sekretess.

De ställningstaganden som görs i remissen beträffande behovet av kompletterande lagstiftning betyder att introduktionen av elcertifikatsystemet erbjuder nya situationer att bedöma från mer allmänna rättsliga utgångspunkter för elproducenter och andra på elmarknaden liksom för myndigheter och domstolar. Även i senare skeden får uppkommande rättsfrågor till stor del övervägas och lösas i rättstillämpningen. Mot bakgrund av vad som framkommit under ärendets beredning bedömer Lagrådet nu att det knappast finns anledning att befara att tillämpningsproblemen skall bli av sådant slag att de inte kan bemästras. Erfarenheterna kan dock snart visa på komplikationer som för närvarande inte är tillräckligt skönjbara.

Den föreslagna regleringen av kontoföringen av elcertifikat i ett elcertifikatsregister utmärks inte av så direkt anknytning till kontoföringslagens bestämmelser som i tidigare förslag. I stället har bestämmelser utformats med ökad anpassning till behoven för det speciella register som det här gäller. Även om regleringen därmed blir mer omfattande än i tidigare förslag står det klart att den nu valda lösningen är att föredra och att den överarbetning som skett har resulterat i ökad tydlighet och förbättringar även i övrigt.

De synpunkter som Lagrådet för fram i det följande gäller frågor av mer detaljbetonad lagteknisk karaktär och ger inte anledning till väsentlig erinran mot lagförslaget i dess helhet.

3 kap.

Kapitlet innehåller bestämmelser om ett elcertifikatsregister bestående av certifikatkonton på vilka elcertifikaten registreras. Utöver registreringar som görs på annan grund skall registrering ske efter anmälan när ett elcertifikat överlåts, när panträtt upplåts i ett elcertifikat, när en sådan pantsättning upphört och när kontoföringsmyndigheten erhållit underrättelse i fråga om en kontohavares konkurs eller i fråga om utmätning, kvarstad eller betalningssäkring som avsett ett elcertifikat eller en rättighet som är registrerad enligt lagen. Anmälan för registrering skall göras på formulär i viss ordning och skall innehålla vissa angivna uppgifter. Uppfylls inte de rena formkraven beträffande anmälan på formulär skall anmälan omedelbart avvisas (12 §). Om anmälan däremot inte uppfyller kraven i fråga om innehållet, kan det leda till att ett avslagsbeslut skall meddelas (14 §). Det sistnämnda uttrycks i den föreslagna lagtexten så att kontoföringsmyndigheten under vissa förutsättningar skall "avslå en anmälan om registrering". Myndigheten skall även "avslå en anmälan om registrering på ett certifikatkonto" i vissa uppräknade fall, såsom när en överlåtare av ett elcertifikat har framfört invändning mot en anmälan som gjorts av en förvärvare av certifikatet.

Att här berörda registreringsärenden enligt lagförslaget genomgående hänförs till ärenden som inleds genom anmälan torde sammanhänga med önskemålet enligt lagrådsremissen att undvika en komplicerad och tungrodd administration kring registreringsförfarandet. Som Lagrådet ser det har dock begreppet anmälan på så sätt kommit att få en alltför vidsträckt användning. Det bör vara systematiskt

riktigare att i stället för anmälan använda termen ansökan (eller motsvarande) i ärenden där en myndighetsåtgärd begärs och där materiell prövning av något slag kan komma i fråga. I enlighet härmed borde enligt Lagrådets mening sådana registreringsärenden som enligt det föreslagna regelsystemet kan utmynna i avslagsbeslut inledas genom ett ansökningsförfarande, något som knappast skulle behöva ge upphov till påtagliga nackdelar i administrativt hänseende vid jämförelse med den i remissen föreslagna ordningen. Om lagförslagets terminologi skall ändras på sätt Lagrådet här har angett får detta återverkningar på ett flertal bestämmelser i förevarande kapitel men också på bestämmelser i vissa andra kapitel. Den närmare genomgång och anpassning av lagförslaget som i så fall fordras kan inte anses vara en uppgift för Lagrådet att utföra. Lagrådets synpunkter och förslag i det följande utgår därför från anmälningsförfarandet sådant det utformats i lagrådsremissen.

3 kap. 3 och 11 §§

I 3 kap. 3 § finns föreskrifter om vad som gäller vid ansökan om certifikatkonto. Enligt tredje meningen skall, i de fall ansökan sker genom ombud, ombudet ge in en fullmakt i original. Är sökanden en juridisk person skall enligt fjärde meningen behörighetshandlingar ges in samtidigt med ansökan.

I 3 kap. 11 § andra stycket finns motsvarande föreskrifter såvitt avser anmälan om registrering på certifikatkonto.

Lagrrådet anser att ett absolut krav på fullmakt för ett ombud är onödigt strängt – särskilt i den situation som åsyftas i 11 §. Förvaltningslagen innehåller inte några regler om ombuds fullmakt och behörighet. I motsats till vad som är fallet vid domstol är det överlämnat till myndigheten att avgöra om fullmakt skall krävas eller inte. Det har

förutsatts att myndigheterna vid behov analogt tillämpar reglerna i bl.a. 49 § förvaltningsprocesslagen (1971:291) (se Hellners, Malmqvist, Nya förvaltningslagen med kommentarer, 5 uppl. s. 86). Inte heller innehåller förvaltningslagen några bestämmelser om att en juridisk person skall styrka sin behörighet (jfr 11 kap. 4 § rättegångsbalken och 9 § lagen /1996:242/ om domstolsärenden). Lagrådet ser – såvitt gäller regleringen av elcertifikat – inte någon anledning att i nu nämnda hänseenden avvika från förvaltningslagens principer och är närmast av uppfattningen att bestämmelserna bör utgå.

3 kap. 10, 12 och 15 §§

I 3 kap. 10 § föreskrivs i första stycket att anmälan om bl.a. överlåtelse och pantsättning av elcertifikat skall göras på formulär som tillhandahålls av kontoföringsmyndigheten och att anmälan skall vara egenhändigt undertecknad av anmälaren eller dennes ombud. Enligt andra stycket får en ansökan (bör vara anmälan) signeras och överföras elektroniskt på det sätt som regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, kontoföringsmyndigheten föreskriver.

Enligt 3 kap. 12 § skall en anmälan om registrering omedelbart avvisas om den inte gjorts enligt de bestämmelser som anges i 10 §.

I 3 kap. 15 § föreskrivs att kontoföringsmyndigheten, när den gjort en registrering på ett konto, skriftligen skall underrätta kontohavaren om det. Enligt författningskommentaren till bestämmelsen ersätts en skriftlig underrättelse av ett elektroniskt besked om att registreringsåtgärden företagits i de fall anmälan överförts elektroniskt. Detta kan dock inte utläsas av lagtexten.

Det kan enligt Lagrådets mening, såvitt avser 3 kap. 12 §, ifråga-

sättas om uttrycket ”de bestämmelser som anges i 10 §” innefattar bestämmelser som har beslutats med stöd av bemyndigandet i den paragrafen. Det kan vidare ifrågasättas om begreppet ”skriftligen” i 3 kap. 15 § kan anses innefatta elektronisk överföring. Bestämmelserna bör förtydligas i de nu angivna hänseendena.

De kan lämpligen utformas enligt följande:

”3 kap. 12 §

Om en anmälan för registrering inte uppfyller kraven i 10 § eller med stöd av den paragrafen meddelade föreskrifter, skall anmälan omedelbart avvisas.”

”3 kap. 15 §

När kontoföringsmyndigheten gjort en registrering på ett konto, skall kontohavaren skriftligen underrättas om det. Om ansökan överförts elektroniskt enligt föreskrifter meddelade med stöd av 10 §, får även underrättelsen överföras elektroniskt.”

3 kap. 13 §

I paragrafen föreslås regler om handläggningen av sådana ansökningar enligt 3 § och anmälningar enligt 6, 7 och 9 §§ som inte uppfyller föreskrivna formella krav. Sökanden eller anmälaren skall föreläggas att komplettera sin ansökan eller anmälan. I andra stycket föreskrivs att kompletteringen skall ha kommit in till kontoföringsmyndigheten inom två veckor från det att sökanden eller anmälaren fått del av föreläggandet. Av den föreslagna 14 § framgår sedan att kontoföringsmyndigheten skall avslå ansöknings eller anmälnings, om kompletteringen inte kommit in till myndigheten inom den angivna

tiden. Den föreslagna regleringen ger inte myndigheten något utrymme för att förlänga den utsatta tiden, än mindre för att från början sätta ut en längre tid än två veckor.

Enligt Lagrådets mening framstår regleringen som onödigt rigid. Det bör kunna anförtros åt kontoföringsmyndigheten att bestämma hur lång tid en sökande eller anmälare skall få för en komplettering och att vid behov förlänga en utsatt tid. Lagrådet förordar således att paragrafens andra stycke utgår.

3 kap. 14 §

I paragrafen föreskrivs att kontoföringsmyndigheten skall meddela avslagsbeslut i olika angivna situationer.

Enligt punkterna 1 och 2 i andra meningen skall avslagsbeslut meddelas, om en överlåtare eller pantsättare invänt mot en anmälan enligt 6 § andra stycket eller 7 § andra stycket eller om en panthavare gjort en invändning enligt 9 § andra stycket. Härigenom föreskrivs en absolut vetorätt, vilket enligt Lagrådets mening för alltför långt. Det bör vara möjligt för kontoföringsmyndigheten att bortse från en invändning som uppenbarligen saknar fog.

En anmälan om registrering skall enligt punkt 3 i andra meningen avslås, om den anmälda registreringen står i strid med en inskränkning i kontohavarens rätt att förfoga över certifikaten på kontot enligt 7 eller 8 §. I anslutning härtill har det vid föredragningen upplysts att en överlåtelse av ett pantsatt certifikat inte skall få registreras. Detta bör framgå uttryckligen av lagtexten.

Om Lagrådets synpunkt i anslutning till 13 § vinner gehör, bör det föranleda att första meningen i den nu behandlade paragrafen får en delvis annan lydelse.

Med hänsyn till det anförda – och efter ändringar av mer redaktionell art – föreslår Lagrådet att paragrafen ges följande lydelse.

”Kontoföringsmyndigheten skall avslå en ansökan om certifikatkonto eller en anmälan för registrering, om ett föreläggande om komplettering enligt 13 § inte följs. Kontoföringsmyndigheten skall även avslå en anmälan för registrering på ett certifikatkonto,

1. om en överlåtare eller en pantsättare gjort invändning mot en anmälan enligt 6 § andra stycket eller 7 § andra stycket och invändningen inte uppenbarligen saknar fog,
2. om en panthavare gjort invändning enligt 9 § andra stycket och invändningen inte uppenbarligen saknar fog,
3. om den anmälda registreringen avser överlåtelse av ett elcertifikat för vilket en pantsättning är registrerad, eller
4. om den anmälda registreringen inte är förenlig med en befintlig registrering enligt 7 eller 8 §.”

3 kap. 18 §

I paragrafen föreskrivs att, om en överlåtelse av ett elcertifikat har registrerats preliminärt eller slutligt, certifikatet därefter inte får tas i anspråk av överlåtarens borgenärer för någon annan rättighet än sådan som var registrerad när överlåtelsen registrerades. Enligt författningskommentaren slås härigenom fast att inskrivningsprincipen gäller i förhållande till överlåtarens borgenärer. Sakrättsligt skydd i förhållande till överlåtarens borgenärer uppnås således i och med att en överlåtelse preliminärt registreras i elcertifikatsregistret.

För den händelse Lagrådets förslag till lydelse av 14 § godtas, kommer det att finnas en uttrycklig bestämmelse om att en registrerad pantsättning hindrar att en överlåtelse registreras. Vid sådant förhållande ifrågasätter Lagrådet att bestämmelsen i 18 § behövs.

3 kap. 20 §

Paragrafen innehåller regler om godtrosförvärv av elcertifikat i andra fall än vid dubbelöverlåtelse, som regleras i 19 §. Enligt tredje stycket skall en pantsättning av ett elcertifikat behandlas lika med en överlåtelse vid tillämpningen av 18 – 20 §§. Stycket reglerar således rättsverkningarna av en pantsättning inte bara i sådana situationer som anges i 20 §. Lagrådet förordar därför att stycket får utgöra en särskild paragraf. Om vad Lagrådet har anfört i anslutning till 18 § leder till att den paragrafen slopas, bör hänvisningen i förevarande bestämmelse anpassas till det.

4 kap. 6 §

I paragrafen föreskrivs om skyldighet att göra skriftlig anmälan hos tillsynsmyndigheten dels för vissa elleverantörer som hanterar kvotplikt (första stycket), dels för elanvändare som själva vill hantera sin kvotplikt (andra stycket). Anmälan enligt första stycket skall enligt lagtexten ske ”för registrering”. I andra stycket anges inte motsvarande syfte med anmälan, men det framgår av tredje styckets lydelse och av författningskommentaren att även sådan anmälan skall ske för registreringsändamål. I 3 kap. 2 § anges för övrigt att certifikatkonton skall läggas upp för bl.a. dem som hanterar kvotplikten och som registrerats enligt bl.a. 4 kap. 6 §.

Emellertid finns inte i förevarande paragraf eller i övrigt i lagen någon grundläggande bestämmelse om att tillsynsmyndigheten skall vidta

en registreringsåtgärd i anledning av en anmälan. I kapitlets 7 § upptas däremot en bestämmelse om registrering på tillsynsmyndighetens eget initiativ av en elleverantör eller elanvändare som inte har anmält sig för registrering enligt 6 § första stycket.

Enligt Lagrådets mening bör paragrafen för tydlighetens skull kompletteras med en bestämmelse om tillsynsmyndighetens registreringsåtgärd i anledning av en anmälan som här avses. Sker detta kommer dessutom innehållet i paragrafen att bättre svara mot vad som föreskrivs i den berörda 3 kap. 2 §. Kompletteringen synes lämpligen kunna ske genom att den avsedda bestämmelsen infogas som ett tredje stycke, varvid nuvarande tredje stycket får bilda ett nytt fjärde stycke. Bestämmelsen kan förslagsvis ges följande lydelse:

”När anmälan gjorts enligt första eller andra stycket skall den som anmälan avser registreras hos tillsynsmyndigheten, om inte något sådant förhållande föreligger som anges i fjärde stycket”.

Godtas Lagrådets förslag kan orden ”för registrering” i första stycket undvaras. Vidare bör en konsekvensändring göras i 8 kap. 1 § 2 beträffande hänvisningen till tredje stycket i 4 kap. 6 §.

5 kap. och 6 kap. 7 §

Femte kapitlet har rubriken Sanktionsavgifter. Sanktionsavgift skall enligt förslaget vara beteckningen på den särskilda avgift som den som hanterar kvotplikten skall betala till staten i de fall ett tillräckligt antal elcertifikat inte kunnat annulleras på hans konto. I 6 kap. 7 § regleras en annan särskild avgift. Den avgiften skall en innehavare av en anläggning betala i vissa fall då han lämnat oriktiga eller vilseledande uppgifter. I 6 kap. 11 – 13 §§ finns föreskrifter om ytterligare avgifter.

Enligt Lagrådets uppfattning ligger det närmare till hands att benämna avgiften enligt 6 kap. 7 § sanktionsavgift. Avgiften enligt 5 kap. bör då ges en annan benämning, t.ex. kvotpliktsavgift.

Om Lagrådets förslag följs leder detta till redaktionella ändringar i rubriken till 5 kap., 5 kap. 1 – 3 §§, rubriken närmast före 6 kap. 6 §, 6 kap. 7 § och 8 kap. 1 §.

6 kap. 13 §

I bestämmelsen föreskrivs att förseningsavgift skall betalas av en deklarationsskyldig som inte ger in deklARATION enligt 4 kap. 8 §. Härmed avses enligt författningskommentaren att deklARATION inte getts in senast vid den i nämnda lagrum angivna tidpunkten den 1 mars. Betalningsskyldighet föreligger enligt den föreslagna regleringen oavsett vilka omständigheter som har föranlett försummel- sen att ge in deklARATION i rätt tid.

Lagrådet vill ifrågasätta om inte regleringen bör innefatta en möjlighet för beslutande myndighet att efterge förseningsavgiften under alldeles speciella förhållanden, såsom när det framstår som ursäktligt att deklARATION inte lämnats i tid på grund av omständigheter som den deklarationsskyldige inte kunnat råda över eller när det framstår som uppenbart oskäligt att ta ut förseningsavgiften. Sådan eftergiftsmöj- lighet torde finnas på de allra flesta lagstiftningsområden där under- låtenhet att avlämna deklARATION i tid är sanktionerad med förse- ningsavgift. Lagrådet anser att frågan bör övervägas under det fort- sätta lagstiftningsarbetet.

6 kap. 15 §

I bestämmelsen sägs att handlingar i tre angivna grupper av ärenden får överföras elektroniskt på det sätt som regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, tillsynsmyndigheten föreskriver. Ett motsvarande bemyndigande för regeringen respektive kontoföringsmyndigheten finns i 3 kap. 10 §.

Lagrådet ställer sig tveksamt till behovet av elektronisk överföring i vart fall i ärenden enligt 2 kap. 5 § och 4 kap. 6 § eftersom det i dessa ärenden mera sällan torde bli aktuellt för en sökande eller anmälare att anhängiggöra ett sådant ärende mer än en gång och någon etablerad kontakt i nu aktuella hänseenden inte torde finnas mellan myndigheten och den enskilde. En jämförelse med vad som skall gälla hos kontoföringsmyndigheten visar att såvitt avser ansökan enligt 3 kap. 3 § det inte har ansetts att någon möjlighet till elektronisk överföring skall finnas.

Som framgår av bl.a. Lagrådets kommentar till 3 kap. 10, 12 och 15 §§ har det såvitt gäller elektronisk överföring till kontoföringsmyndigheten förutsatts att även myndigheten skall överföra meddelanden elektroniskt. Visserligen har i det fallet uttryckligen angivits i lagen att myndigheten skall underrätta kontohavaren. Även om detta inte uttryckligen är reglerat såvitt gäller tillsynsmyndigheten måste det givetvis vara så att t.ex. en ansökan om godkännande enligt 2 kap. 5 § kommer att föranleda ett beslut av myndigheten som den sökande skall underrättas om. Av 8 kap. 1 § 1 framgår dessutom att dessa beslut avses vara överklagbara. Av lagrådsremissen framgår inte vad som är avsett att gälla för tillsynsmyndighetens meddelanden i de i 6 kap. 15 § uppräknade ärendena.

Lagrådet utgår ifrån att dessa frågor uppmärksammas i den fortsatta beredningen av ärendet.

8 kap. 1 §

Enligt punkterna 5, 6, 9 och 10 får beslut av tillsynsmyndigheten i frågor om begäran enligt 6 kap. 2 §, föreläggande enligt 6 kap. 3 §, föreläggande enligt 6 kap. 9 § och begäran enligt 6 kap. 10 § överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. En sådan begäran eller ett sådant föreläggande som här avses kan enligt nämnda lagrum beslutas separat men också beslutas i förening med ett vitesföreläggande. Enligt vad som upplysts vid föredragningen inför Lagrådet är avsikten att överklagande skall kunna ske endast i de fall beslutet om begäran eller föreläggande har förenats med vite. För att denna begränsning skall framgå av lagtext förordar Lagrådet att det sist i envar av de berörda fyra punkterna tillfogas orden ”som förenats med vite”.

Lagrådet erinrar om vad Lagrådet anfört under 4 kap. 6 § om den konsekvensändring som kan behövas i punkt 2.

8 kap. 2 §

I bestämmelsen regleras i vilka fall kontoföringsmyndighetens beslut får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Enligt punkt 6 får sådant överklagande ske vid avslag på ansökan om information enligt 26 § personuppgiftslagen (1998:204). Bestämmelsen i denna punkt borde av systematiska skäl inte återfinnas i lagen om elcertifikat utan i personuppgiftslagen. Förhållandet har vid tidigare tillfällen påpekats av Lagrådet (se prop. 2000/01:54 s. 78 och 2000/01:95 s. 206). Lagrådet noterar att frågan är föremål för överväganden i Utredningen

om översyn av personuppgiftslagen (se dir. 2002:31).

Övriga lagförslag

Lagrådet lämnar förslagen utan erinran.